

giver svar på de forventninger, som borgerne egentlig med rette kan have til lovgiverne.

I december sidste år blev den nye EU-traktat vedtaget i Nice. EU burde med Nicetraktaten på plads kunne gå hurtigt videre med optagelsen af de øst- og centraleuropæiske lande. Efter vores opfattelse går det for trægt.

Desværre har foråret og forsommeren nemlig igen bragt EU-samarbejdets mindre pæne sider frem. De sydeuropæiske lande med Spanien i spidsen kvier sig ved at opgive milliardtilskud, som i fremtiden skal gå til hjælp til de langt fattigere lande i Øst. Heldigvis er det nu lykkedes at finde et kompromis, så princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed, et helt grundlæggende princip for EU-samarbejdet, også vil gælde for de nye lande.

2 år generelt i overgangsordning er acceptabelt. Lad os da håbe, at Tyskland og Østrig ikke vil benytte sig af muligheden for at forlænge begrænsningen i yderligere 5 år. Vi Konservative mener, at jo hurtigere ansøgerlandene får adgang til markedet, også arbejdsmarkedet, desto bedre vil integrationen gå.

Straks da de mellem- og østeuropæiske lande frigjorde sig fra Sovjetunionen og kommunismen, ønskede Det Konservative Folkeparti en hurtig optagelse af dem både i EU og NATO. Tre af dem er nu blevet medlemmer af NATO, men ingen er blevet medlemmer af EU. Vi finder det egentlig lidt beskæmmende, at der skal gå så lang tid. Alle har kaldt udvidelsen mod øst en historisk opgave. Derfor er det også en historisk fadæse, hvis udvidelsen forpasses, fordi stemningen i ansøgerlandene under den lange ventetid vender sig mod medlemskabet af EU.

Danmark skal næste år varetage formandsposen i EU i et halvt år. Det Konservative Folkeparti vil opfordre alle til, at vi nu sætter udvidelsen øverst på dagsordenen for det danske formandskab. Vi var først med anerkendelsen af de baltiske lande. Vi har et særligt ansvar for at føre processen til ende.

På det overordnede økonomiske plan bliver jeg nødt til at dvæle et øjeblik ved hovedkonklusionen fra debatten for 14 dage siden, for konklusionen har jo ikke rykket sig en millimeter i den mellemliggende periode. Regeringen budgetterer med, at arbejdsstyrken skal stige med 85.000 personer frem til 2010. Så bliver der flere skattekrone fra flere beskæftigede til at finansiere de offentlige udgifter.

Målet er sympatisk, men det er usandsynligt, at regeringen formår at indfri det, først og frem-

mest fordi regeringens store 2010-plan er blottet for initiativer; der bare tilnærmelsesvis kan sandsynliggøre stigningen i arbejdsstyrken. At arbejdsstyrken og dermed skattegrundlaget er en af regeringens mange akilleshæle blev jo også understreget i den forløbne uge af vismændene. Vismændene deler heller ikke regeringens høje forventninger til stigningen i arbejdsstyrken.

Det største problem for danskerne i den sammenhæng er, at bristede forudsætninger uvægerlig vil føre til endnu højere skatter. Stiger arbejdsstyrken ikke, må der prioriteres i den offentlige sektor. Det formår regeringen ikke, og derfor er skatten steget. Det vil den fortsætte med, ligesom det er gået de seneste 8 år, hvor skatten er gået op og op. Vi har set, at regeringen slår sig meget og udviser stor kreativitet for at fremvise tal, der viser, at danskerne ikke betaler mere i skat i dag end for 8 år siden.

Men ude omkring på arbejdspladserne og i de enkelte hjem er ingen i tvivl. Danskerne ved godt, at når amts-, stats- og kommuneskat er betalt, når afgifterne på el, vand og varme og benzin er betalt, når pinsepakkens fulde indvirkning er slået igennem, så bliver der altså mindre og mindre tilbage til dem selv og mere og mere til det offentlige.

Ejendomsværdiskatten er et lysende eksempel på de mange skattestigninger, der har ramt danskerne. Den såkaldte tekniske omlægning fra lejeværdi- til ejendomsværdiskat vil alene medføre en skattestigning på over 5 mia. kr., når reglerne er fuldt slået igennem.

Den højere boligbeskatning betyder, at det bliver dyrere at bo i egen bolig. Det ved vi allerede nu, og det vil jo også særlig på sigt virke som en prop i hele boligmarkedet. Mange vil jo være tvunget til at blive boende i en lejebolig frem for at kunne købe en ejerbolig, der passer til familiens behov. De høje boligskatter skader derfor alle boligejere og særlig mulighederne for at skabe et ejerboligmarked, hvor også unge førstegangskøbere kan få fodfæste. Det finder vi Konservative aldeles urimeligt.

Konklusionen for os er klar: Regeringen har ikke været i stand til hverken at styre skatterne, de offentlige udgifter eller undgå faldet i arbejdsstyrken. Arbejdsstyrken er ikke steget, den er derimod faldet, og regningen bliver naturligvis sendt til skatteyderne.

Det forløbne år har på forunderlig vis afsløret, at Socialdemokratiet på et helt centralt punkt står ret isoleret i dansk politik. For 2 år siden var vi de første, der nævnte behovet for, at skatten